

Những Mẫu Dây Leo

Nhật Tiến

Từ con lộ chính mang tên đường Prospect phía Nam, qua một cột trụ điện thì có lối rẽ vào khu vực đậu xe được bao quanh bằng những luống dày đặt loại dây leo Ivy tứ thời xanh mướt mà không bao giờ có hoa. Ở bãi đậu xe lại có một con đường trải sỏi rộng rãi dẫn vào bên cánh trái của toà buiding ba tầng lầu. Đằng sau tầng buiding ba tầng lầu là một dãy nhà kho. Phía sau dãy nhà kho là một khoảng đất trống có hàng rào kẽm gai ngăn thưa thớt giữa cơ sở thương mại này với xa lộ suốt ngày có xe cộ chạy qua như một dòng nước chảy liên tu bất tận. Đó là sở làm của Vũ.

Hôm đến nhận công việc, người bạn đồng nghiệp của Vũ (nay sắp nghỉ và Vũ phải thế chân) đã giơ cánh tay khoác một cử chỉ bao quát bốn bề chung quanh và nói bằng một giọng Anh ngữ của người dân gốc Mỹ:

– Không có gì nhiều lắm đâu. Tôi sẽ chỉ cho anh đủ mọi thứ.

Nói rồi anh ta sầm sầm kéo Vũ vô một cái bàn giấy nhỏ kê thêm ở sát góc tường ngay gần chỗ cầu thang lối dẫn lên các tầng lầu. Rồi anh ta nói lia chia mà Vũ cố gắng lắm cũng chỉ lồm bồm hiểu câu được câu chăng. Đại khái là phải đi rải vòng quanh cơ sở mỗi giờ một lần, từ parking lot cho tới hàng rào kẽm gai, từ toà buiding cho đến dãy nhà kho, từ lầu trên cho xuống tới lầu dưới và phải ghi báo cáo vào cái bản in sẵn gọi là daily activity report. Cuối cùng anh ta trao cho Vũ một cái hộp đen xì có quai xách trên có gắn một mặt đồng hồ và nói:

– Ở đây có tất cả hai mươi lăm cánh cửa có gắn chìa khoá của cái “round clock” này. Mỗi giờ anh phải đi xoay đủ hai mươi lăm cái. Nó có tape ở trong đó, bỏ sót là không được đâu. Sáng nào manager cũng mở ra, chỉ cần coi cái tape ghi như thế nào là nó biết anh có làm việc hay không.

Sau đó anh ta lôi tuồn tuột Vũ đi qua hai mươi lăm cánh cửa trong số cả trăm cánh cửa chẳng chịt ở trong cơ sở này. Vũ bỗng trở nên như ở trên mây. Có tài thánh chỉ trong mấy phút mà người ta có thể nhớ hết vị trí của 25 cái chìa khoá treo lủng lẳng ở hai mươi lăm nơi khác nhau từ lầu trên xuống lầu dưới, từ sân trước xuống sân sau để có thể mỗi giờ người ta đến đúng vị trí của nó, thọc nó vô cái hộp đen kỳ cục này, xoay nó một vòng để nó in cái vòng ám số lên cuộn hàng giấy nằm bên trong. Cuộn băng chạy theo cùng với trục kim đồng hồ. Lố giờ nào, sót cái chìa khoá nào, tự nó có thể tố cáo ra hết! Đúng là cái xứ văn minh kỹ thuật, xài rất ít người nhưng lại có thể kiểm soát tối đa, Vũ có ác cảm ngay với cái hộp đen mà anh chàng Mỹ kia gọi nó là cái “round clock” từ mấy phút trước.

Màn bàn giao công tác kể như tạm xong, anh Mỹ có vẻ hí hờn như một con chim đang được tháo cũi sổ lồng. Hẳn anh ta vừa kiếm được cái job thơm hơn. Hẳn vĩnh viễn từ nay anh sẽ không còn là nô lệ cho cái hộp đen vô tri cục mịch lạnh lùng và vô tình cảm này. Bây giờ thì Vũ treo cái hộp lên chiếc đinh đóng ở ngay trên mé tường kế chỗ Vũ ngồi. Tại vị trí đó, nom nó đúng là một cái đồng hồ như tên gọi của nó, nhưng là một cái đồng hồ kỳ cục ở chỗ ngay chính giữa nó lại có cái lỗ sâu hoắm, chỗ mà Vũ sẽ phải tra chiếc chìa khoá, mỗi chiếc vừa to vừa nặng không nhỏ hơn một ngón tay trở của một con người. Lúc này thì Vũ có thể nghe thấy tiếng tích tắc của nó phát ra như hơi thở đều hoà của một sinh vật sống, loại sinh vật được sinh ra ở cõi đời này để chỉ làm có mỗi công việc là **KIỂM SOÁT** và **TỐ CÁO** kẻ khác. Nó làm cho Vũ liên tưởng ngay đến những khuôn mặt đáng ghét của những anh công an khu vực ở quê nhà, hễ để cho bọn chúng bước qua ngưỡng cửa rồi thì mọi ngõ ngách, ngọn nguồn trong nhà đều bị những cặp mắt soi mói, tọc mạch ghi góh hết. Vũ nhớ lại một lần, có hôm một anh công an ghé vô, chưa kịp chào hỏi thì anh ta đã kêu lên:

– Ủa, cái kệ gỗ mọi hôm ở đây, anh chị đem đi đâu rồi?

Vũ ngạc nhiên nhìn về phía góc tường. Quả nhiên cái kệ gỗ mọi khi vẫn để những món đồ linh tinh nay đã bị rời đi từ lúc nào mà chính Vũ cũng không hay. Vừa may lúc đó vợ Vũ đã chạy ra trả lời đon đả:

– Bán rồi anh! Hết tiền, hết gạo thì phải bán. Cửa trong nhà cứ đội nón ra đi đó anh à!

Vũ nhìn vợ như trách móc, chẳng phải vì nàng tự tiện quyết định để lại món này, bán đi món kia, nhưng vì nàng bán đi rồi mà chẳng thèm thông báo cho Vũ biết.

Những kỷ niệm như thế vẫn lẩn nhẩn đầy dẫy trong đầu Vũ như những hạt sạn dù rằng chàng đã vượt biên được tới đây. Mấy năm qua rồi mà trí nhớ chàng vẫn còn in nguyên những ấn tượng cũ giống như những tâm hồn đã bị bầm dập, chỉ một lần thoáng xao động là cũng đủ đem lại một cơn đau đớn thẳng thốt, xót xa. Đó cũng là những lý do mà Vũ có ác cảm ngay với cái hộp đồng hồ đen đang yên nguyên tự tại trên tường với những tiếng tích tắc đều hoà. Vũ tránh không nhìn tới nó nhưng vẫn có cảm giác kể từ nay nó bắt đầu đè nặng lên tâm hồn mỗi mệp của mình.

Chàng lại bàn giấy và kéo ghế ngồi phịch xuống. Trước mặt chàng là một xấp giấy in sẵn để bên cạnh một cây viết được cột bằng một sợi dây xích nhỏ. Lại một hình ảnh trói buộc làm Vũ thêm khó chịu. Bất giác chàng nhớ lại bộ đồng phục mình đang mặc trên mình. Cái quần quá rộng, cái ống quá dài. Nhất là cái thắt lưng đen to bản, thật không tương xứng chút nào với con người vừa nhỏ thó, vừa gầy gò, yếu đuối như chàng. Hôm đầu tiên đóng bộ này trên mình, Vũ soi mặt trong gương. Rõ là một sự tương phản gay gắt giữa bộ quần áo có năng chức bảo vệ hùng dũng với khuôn mặt có làn da xám như màu chì và nhãn nhúm ở mọi chỗ của chàng. Vũ lại nhớ lời khuyên chí tình của một worker:

– Ăn cho nhiều, ngủ cho đầy giấc đi. Béo khỏe ngậy ra thì kiếm việc mới dễ. Ông mà cứ giữ cái vẻ mặt râu rầu thể này thì có gõ vào nhiều cửa cũng thể thôi.

Ai mà chả biết! Ở cái xứ này tuổi trẻ có lợi kiếm việc hơn ông già, bà già. Kể nhanh nhẹn hoạt bát để có cảm tình hơn những kẻ u sầu, ủ dột mới nhất thấy đã lây ngay bệnh chán đời. Nhưng ăn cho nhiều, ngủ cho đầy giấc để “béo khỏe ngậy ra” là một chuyện không dễ gì làm được. Không phải Vũ chê gì đồ ăn xứ Mỹ, nhưng hễ mỗi lần Vũ gặm một cái đùi gà, dù là đùi gà để cả ló trong gói ướp lạnh, bán rẻ rẻ ở các chợ Mỹ, thì chàng lại nhớ đến những dòng chữ của đứa con gái út viết trong thư gửi qua cho mình. *“Hôm qua nhận được món quà bố gửi, hôm nay mẹ bỏ tiền ra mua xương phở cho cả nhà được gặm. Ngon lắm bố. Lâu lắm rồi không được ăn thịt”*. Hôm đầu tiên vừa ăn tối vừa đọc thư, tới chỗ đó. Vũ liệng ngay cái đùi gà đang gặm và bỏ lên giường nằm đắp chăn khóc rấm rức.

Giấc ngủ của Vũ vì thế vẫn tràn đầy mộng mị và chàng hay choàng dậy thảng thốt vào lúc nửa đêm. Mấy năm rồi mà chàng vẫn có cảm giác mình tỉnh giấc trên chiếc phản gỗ trong căn phòng nhỏ nơi quê nhà. Chàng tưởng rằng sẽ cảm thấy ngay được hơi hướng ấm áp của vợ mình ở ngay bên cạnh hay nghe tiếng nói mê ú ớ của con bé út ở ngay chiếc giường nhỏ kê dưới cuối phòng. Nhưng lúc tỉnh trí lại, Vũ chỉ thấy mình đang bị giam hãm bởi một khoảng sâu mê mẫn mang, vô tận, bốn bề lạnh lẽo, cái lạnh lẽo sâu buốt như những mũi kim gấn ngay ở giữa trái tim của mình. Rồi cơn bất ngủ kéo đến, lâu ngày nó làm cho da mặt của Vũ nó rão rã, nhãn nhúm lại, cặp mắt hõm sâu, mỗi ngày một thêm bạc nhược thần thờ. Tuổi của chàng mới bốn mươi mà trông như đã ngoài năm mươi. Hậu quả là chẳng nơi nào nhận cho chàng làm việc, trừ loại công việc mà mới nghe tưởng như một trái khoán rớt đầu nhân viên an ninh bảo vệ tiếng Mỹ gọi là Security Guard! Cái dáng dấp chậm chạp, ủ rũ ấy, cái khuôn mặt khắc khổ u sầu ấy coi vậy mà được dễ dàng chấp nhận hơn những thanh niên trai trẻ tràn đầy sức sống hoạt bát và linh động. Lý do là các ông trẻ dễ nản, dễ chán và thường gây bức bối đồng vô trách nhiệm. Điều này thật tối kỵ đối với ngành an ninh bảo vệ, không phải là thứ an ninh bảo vệ cần đeo súng đứng gác ở các nhà băng nhưng là thứ an ninh chỉ cần có đủ sức khỏe lê hết cánh cửa này đến cánh cửa kia để xoay những cái ổ khoá cứ mỗi giờ một lần.

Văn phòng nhân viên của cơ sở Certified Protection Service bắt Vũ ký lia chia đủ thứ giấy tờ, từ giấy cam kết đối với nhiệm vụ cho tới giấy mượn đồng phục, từ đơn xin nhập học cho tới giấy lãnh các sách vở tài liệu chỉ dẫn. Trong vòng không đầy năm phút, nghiêm nhiên Vũ trở thành một thứ Guard chính hiệu, hạnh kiểm tốt, sức khỏe tốt, lại tốt nghiệp về khóa học an ninh bảo vệ với số điểm tối đa 100 trên 100. Đó là điều kiện bắt buộc theo luật của tiểu bang đối với những loại chức vụ dù muốn dù không thì cũng là loại được trao cho quyền hạn bắt giữ kẻ bất lương gọi là có “power to arrest”. Bây giờ thì họ đẩy Vũ tới đây, trong vòng rào cơ sở của một hãng tư , có những luống dây leo xanh rì, có một bãi đậu xe mê mẫn bát ngát, một tòa buiding rộng ba tầng lầu và một dãy nhà kho chằng chịt ngõ ngách.

Trước khi giả từ Vũ, anh chàng người Mỹ còn dặn vót:

– Hai mươi lăm cái chìa khóa đó nhé. Nhớ đừng có quên cái nào.

Cuộc truyền nghề diễn ra trong vòng không đầy nửa tiếng. Bây giờ thì đầu óc của Vũ lộn phèo, chẳng còn nhớ được vị trí của cánh cửa nào có gắn sợi dây xích đeo lưng lẳng cho cái chìa khóa cần xoay cho cái hộp đen “round clock” hay cánh cửa nào đó chỉ cần kiểm soát sơ qua mà không có gắn sợi xích vô chia. Rồi Vũ khởi sự công tác thực sự về ngành an ninh bảo vệ đầu đời của mình. Chàng đeo cái hộp đen lên vai. Nó không nặng lắm nhưng nó gây cho Vũ một cái cảm giác mình có bạn đồng hành, đúng hơn một loại công an áp tải không bao giờ biết mệt mỏi hay lơ đãng.

Phòng ốc của Mỹ coi bên ngoài thì có vẻ ngăn nắp, gọn ghẽ, nhưng có đến bên trong mới thấy nó chằng chịt, ngăn chõ này, chia khu vực chỗ kia, cửa này bít không xài, cửa kia coi như một cái ngách vậy mà lại là chỗ nhân viên ra vô thường xuyên. Tủ, kệ, hồ sơ chất cao như núi, bàn ghế nhiều cái không xài tới hay còn chờ chỉnh trang, sửa chữa nằm choáng chỗ ở nhiều nơi, đã thế lại còn những kiện hàng mới tới, kiện hàng đang khai, nằm chen chúc với chỗ này là dãy bình pha cà phê hâm suốt ngày, chỗ kia là máy bấm kim, máy cắt bìa,

máy xẻ róc. Đó là chưa kể tới những giàn máy computer cái thì in ra thành giấy, cái thì chớp xanh chớp đỏ trên màn ảnh, còn máy chữ tự động thì nhiều vô cùng, Vũ nhìn mà cứ hoa cả mắt chẳng còn nhớ đâu là cánh cửa mà mình đã đi qua, đã xoay ổ khoá, cửa nào còn sót lại chưa đi, cửa nào là lối ra, cửa nào là lối đi sâu thêm vào, cứ cái điệu này thì đến suốt ngày loay hoay với những cái ổ khoá chứ chẳng phải nói nghe ngon ơ có hai mươi lăm cái chìa chỉ cần xoay có mỗi giờ một lần.

Nhưng rút cục rồi Vũ cũng lần ra hết thảy. Chàng chơi cái trò chia vòng đi tuần của mình ra từng móc nhỏ cho dễ nhớ, mỗi móc nhỏ đánh dấu bằng một hình ảnh, thí dụ như đi qua cái bàn hẹp trên có bày một lũ võ ốc võ sò của bà Mỹ già hay sưu tập những thứ lấm chắm là chàng đã xoay đủ năm vòng khoá đầu tiên. Rồi đi tới một vách tường trên có ghim hình ảnh ba bốn cầu thủ nổi tiếng về football là Vũ biết rằng mình phải vòng qua tay trái. Chàng sẽ gặp một cánh cửa bằng tôn gần bị che lấp bằng một tủ hồ sơ vĩ đại. Có một cái chìa khoá nằm ở đó nó mang số Z7. Từ cái chìa Z7 chàng sẽ phải tới cái chìa L.15 ở đằng sau bàn giấy của một cô Mỹ mập như một con voi. Giỏ rác ở dưới chân cô ta chứa toàn một loại đồ ăn, đồ uống để diệt. Sau cái chìa L.15 thì sẽ đến cái chìa R9. Lắm lúc Vũ bực bội chửi thề rằng sao nó không để theo thứ tự cho con người ta dễ nhớ. Vì nhớ không được nên Vũ có khi đã xoay một cái chìa tới hai lần, ba lần mà cứ tưởng rằng nó là cái chìa chưa được xoay tới. Rồi chàng đâm ra oán cái đồng hồ hộp đen. Phải chi không có nó thì muốn chìa nào xoay hay không xoay thì cũng mặc xác nó. Nhưng nếu được như vậy thì đã chẳng phải nói và Vũ đã chẳng phải đánh vật với những màn đếm nhẩm, tính toán lăm nhăm như một kẻ tội đồ vừa đi vừa đọc kinh khấn nguyện. Cái Z7 rồi thì đến cái L.15, sau cái L.15 thì phải đến cái R9, không gặp cái R9 là mình đi lộn, khi đi lộn thì ra ở cửa này, lộn vào ở cửa kia, phải gặp cái bàn để linh tinh đủ loại võ nghêu, sò, ốc, hến..vân vân...

Những ngày đầu tiên ở đây, Vũ làm việc phờ phạc. Khởi sự đi tua lúc đầu giờ, leo hết được ba dãy lầu và một dãy nhà kho, xoay đủ hai mươi lăm cái chìa khoá Vũ phải tiêu mất bốn mươi lăm phút đồng hồ. Ngồi thở dốc được 15 phút thì lại tới đầu giờ kế tiếp và lại leo lên cầu thang của ba tầng lầu. Lắm lúc Vũ lại tự ví mình như một con sên bò lên vách tường. Leo cho đã rồi bị tụt xuống. Tụt xuống rồi lại leo lên nữa. Một ngày tám tiếng, mỗi tuần năm ngày, có hai ngày được nghỉ thì lại không phải là thứ bảy hay chủ nhật. Thứ bảy, chủ nhật hay ngay cả ngày lễ nữa là ngày không thể xin nghỉ được đối với những làm nghề security. Bởi vì ngày nghỉ thiên hạ về hết thì còn ai trông coi phòng ốc nếu không là những anh bảo vệ. Vào những hôm đó, sở làm vắng hoe không có một móng, tuy nhiên không phải vì thế mà Vũ bớt đi một chút xíu công việc nào. Cái hộp đen đồng hồ quái ác vẫn lủng lẳng treo trên vách tường nó vẫn sẵn sàng tố cáo nếu Vũ lười đi tua một lần hay nhảy cóc không xoay đủ hai mươi lăm lần chìa khoá. Quyền năng của văn minh, kỹ thuật thế mới biết là ghê gớm. Lần đầu đối với Vũ không còn là công việc phải nhớ vị trí của từng chiếc chìa nữa mà là sự chạy đua với thời gian của một lần gọi là clock round. Lúc trước hết một vòng Vũ phải dành hết bốn mươi lăm phút. Dần dà chàng rút xuống có nửa giờ, rồi hai mươi lăm phút, và chàng đang cố đạt tới kỷ lục hai mươi phút. Chàng tự tiêu khiển với chính mình bằng cuộc chạy đua này với cây kim đồng hồ của chiếc hộp đen.

Bây giờ thì những ngón tay của Vũ đã đạt tới mức độ chính xác hết cỡ chệch, dù cái chìa có treo ở đâu trên vách, bằng sợi xích ngắn hay dài, ở chỗ có thuận tay hay trái tay thì Vũ cũng chỉ cần với một cái là đã đặt đúng cái đầu chìa vào ổ khoá trên đồng hồ. Rồi chàng cũng chỉ cần xoay với một tốc độ vừa phải không mạnh quá mà cũng không nhẹ quá, sẽ có một tiếng “cốc” vang lên, trái với hồi đầu Vũ phải luôn luôn xoay cái chìa tới hai lần để cho nó chắc chắn là hàng số ám trên chìa đã được in trên giấy. Vũ chưa từng được thấy cuộn băng khi được mở ra kiểm soát hàng ngày sẽ ra sao nhưng chàng tin chắc trong phần việc của chàng, những chữ số sẽ rất đều, rất đẹp. Không đậm mực quá, cũng không lợt quá do bàn tay “xoay chìa khoá” một cách thiện nghệ của mình. Mọi thủ tục chàng đã hoàn tất trong vòng hai mươi phút cho mỗi giờ phải đi tua. Nói cho chính xác ra là phải mất hai mươi phút và hai mươi giây. Thêm mười phút nữa là ngồi thượt ra thở dốc cho tim bớt đập mạnh và hoàn tất thủ tục báo cáo trên tờ report từng giờ với vồn vẹn một hàng chữ “clock round on secure”. Còn có dữ kiện gì phải báo cáo thêm đối với loại công việc buồn nản này.

Một nửa giờ còn lại Vũ không biết làm gì hơn là ngồi khoan tay hút thuốc tại bàn giấy của mình. Hồi mới đến, nói cho ngay chàng còn có thể coi sách hay đọc báo. Nhưng rồi sau một đợt “cải tiến” lẻ lối làm việc cho tăng uy tín của sở bảo vệ, ngay chỗ chàng ngồi có thêm một cái bảng hiệu mới “Cấm đọc sách trong giờ làm việc”. Thế là mọi thứ bị tóm dẹp hết. Vũ đành ngồi hêu ra trong mỗi nửa giờ của tám tiếng làm việc. Chàng bắt đầu chán cái thú chạy đua với thì giờ và khởi sự la cà ở hành lang này hay tầng lầu kia. Chàng có dư thời giờ để so sánh màu xanh của lá chậu cây này với màu xanh của lá chậu cây kia, toàn là những loại cây Vũ chẳng bao giờ thấy ở quê nhà đặt rải rác ở đầu cầu thang, ở dọc lối đi, được nuôi sống không phải vì đất mà chỉ là những mớ bụi nhùi được tẩm hoá chất. Có lần Vũ tò mò tới sờ mó từng sớ lá, từng vẩy thân cây xem là đồ

thật hay đồ giả. Vậy mà Vũ cũng không kết luận được cây nào giả cây nào thật. Cái xứ Mỹ này có lắm cái thật chỉ thiếu điều chúng phải bẻ ngay ra một cành và ngửi tận mũi để phân biệt thì họa là may ra mới biết được. Nhưng chưa bao giờ Vũ làm chuyện ấy cả. Chàng chỉ đứng trước bồn cây một cách tần ngần và một đôi khi cử chỉ này của chàng bị một vài nhân viên bắt gặp. Họ đã ngó chàng với cặp mắt kỳ lạ như đang đối diện với tên mất trí, hay ít ra là một kẻ bất bình thường. Không bất bình thường sao được khi một kẻ không biết làm gì khác hơn là đứng ngây người ra để ngắm một chậu cây chỉ có toàn lá xanh mà không có lấy một bông hoa. Lá xanh thì có điều gì lạ để mà ngắm nghĩa hay sờ mó kia chứ. Điều này đối với Vũ, thoạt tiên chàng tưởng là chuyện không có gì đáng phải quan tâm. Mỹ quốc là một xứ tự do, dĩ nhiên là sự tự do không xâm nhập đến quyền lợi hay những điều riêng tư của kẻ khác. Đứng ngắm người để ngắm một chậu cây xem nó là thứ giả hay thứ thiệt, nếu có giơ bàn tay xương xẩu ra mà sờ mó một cành lá một khúc cành thì cây cối đâu biết phiền hà gì mà đáng phải quan tâm. Vậy mà Vũ đã vi phạm một lỗi lầm trầm trọng trong cuộc đời đi làm sở Mỹ của mình.

Có một hôm chàng bị gọi về sở làm trình diện ông Manager. Ông ta hỏi chàng đủ thứ về lãnh vực sức khỏe của mình, đặc biệt là câu hỏi: *“Có bao giờ anh phải đi bác sĩ về bệnh Mental health không?”* Dĩ nhiên Vũ phủ nhận tất cả những luận điệu chụp mũ đó. Đồng ý là chàng có nhiều tâm sự buồn chán, xa quê, nhớ vợ, thương con nhưng chưa bao giờ Vũ cảm thấy quần trí. Quần trí sao được khi vợ con chàng hàng tháng vẫn hằng ngóng đợi ở nơi chàng gọi về chia xẻ từng gói quà nhỏ nhất trong vòng 2 pounds. *“Hôm nay mẹ bỏ tiền ra mua xương phở cho cả nhà được gặm. Ngon lắm bố. Lâu lắm rồi con không được ăn thịt”*. Đó là lý do tình cảm quan trọng nhất bắt buộc chàng phải đứng dậy, phấn đấu với mọi nỗi mệt mỏi, chán chường để chen chân lấy một chỗ đứng trong cái xã hội xa lạ, lạnh lùng này. Đó cũng là lý do mà dù tâm trạng của Vũ tràn ngập những nỗi ê chề, chua xót nhưng chàng vẫn cứ phải gân cổ lên cãi.

– Tôi rất khỏe mạnh. Tôi rất yêu đời. Đời sống này quá tốt đẹp, có điều gì khiến tôi phải rơi vào tình trạng “mental health” đâu.

Viên manager nhìn chàng thêm một lần nữa để đánh giá con người của chàng rồi buông sống một câu:

– Vậy từ nay đừng có ngăn người trước những chậu cây nữa. Có người complain anh về chuyện đó.

À! Thì ra người ta tưởng Vũ điên, hay có dấu hiệu của kẻ đang đi đến chỗ mất trí. Từ hôm đó, chàng đi qua những chậu cây mà không dám liếc nhìn. Chàng có cảm giác như lúc nào cũng có hàng chục cặp mắt ở chung quanh, bên trái, bên phải, đằng trước, đằng sau, sẵn sàng bắt được chàng trong tư thế quả tang *“biểu lộ một sự mất quân bình về tâm trí”*. Nỗi ám ảnh này cứ mỗi ngày một gia tăng, dần dà tột đến nỗi ngay khi chàng cô đơn lủi thủi trong căn phòng chật hẹp của riêng mình, chàng cũng có cảm giác như mình đang bị bao vây, theo dõi.

Có đêm Vũ choàng thức giấc, chàng vừa mơ thấy một giấc mơ hãi hùng, ở đó chàng bị sa thải về bệnh “mental health”, chàng thất nghiệp, chàng không có tiền gửi về cho gia đình ngay đến cả một gói quà hai pounds. Hình ảnh của con bé út nhọt nhoà chen lấn với những khúc xương phở, những bát bo bo và chiếc đồng hồ hộp đen mà ngày ngày chàng vẫn đeo lủng lẳng trên vai. Giấc mơ không phải chỉ thoáng qua dễ dàng. Nó thật sự gây cho chàng nhiều nỗi rối rắm trong đầu. Nó xen vào những ý nghĩ đang thứ tự lớp lang theo một chuỗi tư tưởng xuôi dòng nào đó, và làm cho tất cả những thứ tự này trở nên lộn phèo. Tình trạng này trước còn xảy ra thưa thớt, dần dà Vũ phát hiện được ra rằng nó đến với mình có vẻ thường xuyên hơn. Như một con kiến đang bò trên sợi chỉ căng thẳng bất chợt đụng phải nút buộc con kiến bò quanh, bò quanh có lúc lộn đường bò ngược lại. Nhưng nút buộc trên sợi dây chỉ cản chàng nếu đem ví chàng với con kiến, thì cứ ngày một nhiều hơn. Nó vây quanh lấy ý nghĩ của chàng và lại làm cho chàng cái cảm giác của con thú bị săn đuổi. Chàng tự nhủ *“mình phải chống lại chúng nó chứ. Phải chống trả bằng bất cứ giá nào để chứng minh với tất cả mọi người rằng tôi là một kẻ bình thường chứ”*. Ý nghĩ chống trả này đã có lần thôi thúc chàng vòng lại cửa phòng lão manager đập rầm rầm. Khi đối diện với lão, chàng nói bằng một giọng quả quyết, chắc nịch như một kẻ chưa bao giờ tin tưởng mạnh mẽ vào lời nói của mình đến như thế:

– Thưa ông John, xin ông đừng có hiểu lầm rằng tôi khao khát ngắm nhìn những loài cây èo uột, cần cỗi nuôi một cách tù túng trong những chậu cảnh của ông đặt trong cơ sở này. Những thứ đó thua xa các loại cây cảnh ở xứ tôi. Nếu ông có dịp qua xứ tôi, ông sẽ thấy tôi không thèm đoái hoài những loại cây cỏ ở đây. Ông nhớ chứ. Đưa nào tố cáo với ông như vậy, chính nó là đưa có bệnh “Mental health” đó thưa ông.

Nhật Tiển